

Nr. 1
1981

4.mai

Januar

**SOVJET UT AV
AFGHANISTAN**

Sentralstyret om stoda i NKS:

VIKTIGE HØGREFEIL TRUGAR FRAMGANGEN

POLITISK UTVAL I SENTRALSTYRET SAMLA TIL MØTE DESEMBER 1980 HAR DISKUTERT SITUASJONEN FOR NKS. EIT OMFATTANDE MATERIALE LIGG TIL GRUNN FOR FØLGANDE VEDTAK.

1. Det siste året har NKS hatt framgang. Forbundets medlemmer og sympatisører har gjort ein innsats i dei økonomiske kampane som vi har all grunn til å vere stolte av. NKS har vore den drivande krafta i dette arbeidet alle stader vi er organisert.

Tilbakegangen i medlemstal har stansa opp for forbundet som heilskap. Dette er positivt når vi veit at vi har ca. 25 - 30% gjennomtrekk pr. år.

Det har også vore viktige framgangar i propagandaarbeidet. Det blir selt meir KK enn før, og det er bedre kvalitet på den særeigne NKS-propagandaen.

Positivt er det også at vi har byrja å bygge opp eit sterkare sentralt apparat for organisasjonen som i mykje større grad evnar å leie NKS sitt arbeid på dei forskjellige områda.

Internt har interessa for studier og ideologisk debatt tatt seg opp, noko som er ein viktig føresetnad for å kunne heve det politiske og ideologiske nivået i NKS.

2. I løpet av 1979 vart det klart at NKS var prega av tydelege oppløsningstendensar. Desse tendensane hadde styrka seg over tid, og kykje av grunnlaget for dette er å finne i feilaktige politiske linjer sentralt i NKS. Særleg viktig var den antisentralistiske tendensen: Den delvise avviklinga av eit sentralt apparat, "lokaliseringen" (berre det lokale arbeidet som var viktig), nedbygging av den sentrale -ropagandaen, svært få sentrale initiativ internt og eksternt.

Grunngjevinga for barberinga av sentralen var at kader skulle flyttast frå sentralt til lokalt arbeid fordi ein trudde at det var "nøkkel-

leddet" for å vinne framgang. Vi meiner no dette var feilaktig og uttrykk for ei høgrelinje som står i motstrid til leninismen, fordi linja undervurderer den avgjerande rolla som sentralen må ha i ein kommunistisk organisasjon.

Følgene var jo også oppløsningstendensar i organisasjonslivet: liberalisme, lite eksternt aktivitet, få møter med dårleg frammøte, inga rekruttering, defaultisme.

Vi meiner at ein svært viktig årsak til framgangane i 1980 er at vi har byrja eit oppgjør med desse klare høgrefeila. Samstundes er vi merksame på at også andre faktorar (f.eks. utviklinga i studentøkonomien) har bidratt til høgare aktivitetsnivå i NKS.

3. Men høgrefeila er framleis eit alvorleg problem. Berre eit medvete oppgjør med desse feila vil kunne gje oss ytterlegare framgang. Undervurdering av desse feila er ein alvorleg feil.

Etter PUs oppfatning er det ikkje berre tale om enkelte tilfeldige feil, men om ein systematisk tendens som gjev seg uttrykk på ei rekke område:

a) Avvik frå grunnleggjande prinsipp i m-l-m

Eit av dei klaraste uttrykka for dette er dei ulike variantane av "parlamentarisk sosialisme" som er blitt framsett i sosialismedebatten. Vi meiner det er mange spørsmål som marxismen ikkje gjev fullnøyande svar på, og det er svært viktig at vi arbeider målmedvite for å utvikle ein revolusjonær politikk tilpassa eit vestleg - kapitalistisk land som Norge. Men ein avgjerande føresetnad for å kunne lykkast i dette er at dei

revolusjonære i Norge legg dei grunnleggande prinsippa i marxismen-leninismen til grunn for sitt arbeid. Synsmåter som retter seg mot at partiet skal ha ei særstilling under sosialismen er etter vårt syn eit standpunkt som forkastar ein grunnpillars for revolusjonære: den leninistiske partiteorien.

b) Organisasjonsspørsmål – demokratisk sentralisme.

Trass i høgare aktivitetsnivå i deler av organisasjonen er det framleis eit omfattande problem at eit stort skikt i organisasjonen er passivt. Særleg utbredt er dette i universitetsbyane f.eks. Oslo. Slike tendensar får lov til å utvikle seg utan at organisasjonen tek tilstrekkelege tiltak for å rette opp desse veikskapane.

Det er dessutan ein utbredt tendens blandt mange medlemmer til å sjå på NKS som eit "interessant tilbud" som ein ikkje føler ansvar overfor. NKS er ikkje eit interessant "fritids-tilbud" a la bridge og jazzballett; vi er ein kommunistisk organisasjon der våre medlemmer må føle eit kollektivt ansvar for heilskapen for at vi skal kunne vinne framgang. Maos ord om at kommunistane sitt lodd er å leve enkelt og jobbe hardt er kloke ord som dei fleste av oss bør legge oss på minnet.

Det er klart at problema i organisasjonslivet er svært nøye knytt saman med problema med for dårleg skolering i dei kommunistiske organisasjonsprinsippa.

c) Sosialimperialismen og internasjonalt arbeid.

Det er klare skilnader mellom distrikter i nivået på dette arbeidet. Men jamt over blir det drive lite. Trass i klare og entydige vedtak i sentralstyret så er dette arbeidet blitt nedprioritert i organisasjonen. Her må sentralen ta hovudansvaret for manglende oppfølging og initiativ. Dette er et alvorlig høgareavvik ikkje minst fordi det overlet påvirkningar av studentane til pro-sovjetiske pasifistiske krefter.

d) Den ideologiske kampen.

Den offensive eksterne markeringa mot dei "andre" grupperingane er ein mangelvare på dei høgare lærestadane. Særleg alvorleg er det at vi ikkje fører polemikk mot SV, trass i at vi har meir enn nok å gripe fatt i. I tida framover er det særleg viktig å markere oss eksternt i forsvarspolitiske og internasjonale spørsmål. Det er elles heilt naturleg at SV vinn framgang i universitets- og samskipnadspolitikken så lenge vi ikkje markerer oss mot deira feilaktige standpunkt. Det er viktig med aksjonsfellesskap med SV og andre der det er mulig, men det er ein alvorleg høgrefeil at slike felles markeringar fører til at vi stikker usemje under ein stol.

e) Fagkritikken.

På dette området mangler vi kommunistisk politiske linjer. Hovudveikskapen er i dag ikkje at NKS ignorerer det faglige arbeidet, men at vi ikkje ser dette arbeidsfeltet i samband med behovet kommunistisk markering og ideologisk kamp. Det er bra at NKS arar går i spissen for å reise diskusjoner om faglege spørsmål, men skal slikt arbeid få varig verdi, må vi ha planar for korleis dette skal kunne styrke NKS og den revolusjonære rørsle sin innverknad på dei høgare lærestadane.

f) Forholdet til arbeiderklassen.

Det er av stor strategisk betydning at NKS går i spissen for å knytte nærare band mellom dei intellektuelle og arbeiderklassen.

I dei siste åra er det blitt gjort alt for lite frå vår side på dette området. Vår innsats i støttearbeidet til streikande arbeidarar vore alt for lite. Det er svært positivt at vi arbeider for å vinne støtte i fagrørsle for våre økonomiske krav, men dette kan lett bli utan virkning dersom det ikkje blir fulgt opp på ein systematisk måte. T.d. er det viktig at vi i større grad forsøker å rette det faglege og vitenskaplege arbeidet inn på arbeiderklassens problemar og virkelighet.

g) Kvinnekamp.

-4-

Hovudproblemet for NKS som heilskap er at det blir drive for lite og for dårleg arbeid for kvinnenenes særegne interesser. Få NKS-jenter er engasjert i kvinnearbeid.

Men samstundes står det klare høgrefidear blant ein del medlemmer. For det førte står det idear som hevdar det er feilaktig å sjå kvinnearbeidet i eit strategisk perspektiv.

Nokre kvinnelege kameratar meiner det er feilaktig at kvinnearbeidet skal utnyttast til å styrke partiet og NKS.

For det andre er det nokre som hevdar at NKS si programfesta støtte til Kvinnefronten er feilaktig.

Vi meiner begge desse standpunkta er feilaktige og særleg alvorleg meiner vi det er å undervurdere den strategiske betydninga som kvinnearbeidet har.

4. Det er farleg å undervurdere høgrefeila i forbundet. Derfor er det viktig at vi held fram med å korrigere desse. Metoden for dette arbeidet må vere demokratisk diskusjon som evnar å skille marxisme frå revisjonisme. Lenin seier det er av heilt grunnleggande betydning at kommunistane maktar å sette opp ei "demarkasjonslinje" mellom borgarleg og proletarisk ideologi - og helle tida kjempe for å halde den kommunistiske organisasjonen raud. Og dette er ikkje noko som kan løysast gjennom ei to månaders "kampanje mot høgrefeila". Det er det tålmodige, konkrete og

målmedvitne arbeidet som gjev resultat.

Alle lag må ta opp og diskutere dette vedtaket i byrjinga av vårsemesteret, og la dette vere noko av det viktigaste grunnlaget for planlegginga av arbeidet i vårsemesteret.

Politisk Utvalg i Sentralstyret.

Avstemmingsresultatet i PU:

Pkt.1. Enstemmig

Pkt.2. 28% avholdande, resten for

Pkt.3. 28% mot, resten for

Pkt.4. 28% mot, resten for.

Til diskusjonen i laga.

Det er naturleg å dele diskusjonen i to:

1. Er det i dag ein "systematisk høgretendens" i NKS?

Ta for dykk eit eller fleire område, f.eks demokratisk sentralisme.

Har dykkar lag vore (er) prega av slike tendensar?

2. Kva må gjerast for å rette opp feila? Viktig å vere konkret, gjerne konsentrere dykk om dykkar eige lag.

TROMSØ TALER MOT PU-VEDTAKET OM HØYREAVVIK

På siste PU-møte før jul ble det vedtatt en uttalelse om høyreavviket i forbundet der Bergen og Tromsø stemte mot. Som PU-medlem for Tromsø vil jeg her redgjøre for vårt standpunkt angående debatten om høyreavviket.

Måten denne diskusjonen føres på mener vi er feilaktig og formålsløs. PU-vedtaket tar for seg feil som er gjort på politiske områder og karakteriserer dem som høyre. Dette er karakteristisk for måten m-l-bevegelsen gjennom tidene har forsøkt å rette opp linjene sine på. Poenget er å slå fast feil som enten høyre eller venstreavvik uten i det hele tatt å forsøke å analysere årsakene til feila eller finne ut hva som kan gjøres for å korrigere dem.

PU-vedtaket fungerer som et hinder for at vi kan få noen åpen og reell diskusjon om de feila som eksisterer i forbundet. Fokuseringen på høyreavviket i forbundet virker til å tilsløre venstretendenser og overslag mot venstretenkning (jfr. kritikken mot partiets kvinnekampsyn i des. nr. av 4. MAI).

Hva er det vi forstår med høyreavvik? Høyreavvik må innebære at man oppgir å tro på kommunismen som et mål å kjempe for, at man ikke ser noen vits i å kjempe for revolusjon, men istedet henfaller til reformisme og individualistisk og borgerlig tenkning.

Vi benekter ikke at vi har hatt feil det siste året, men det er uanalytisk og overfladisk å tolke feila automatisk som høyre.

For å ta enkelte områder - Vervinga hos oss har gått dårlig, men vi har hatt ei klar analyse av at verving er av stor betydning for å sikre levetida framover for forbundet. Det har vært

diskutert i DS, i AU og i laga. Forsøk på verving har vært gjort, (4 stk har blitt med) men andre har avslått pga. motsigelser til m-l-bevegelsen.

For våren har vi planer om å sette igang seminarvirksomhet som metode for verving.

NKS i Tromsø har etter vår mening gjort framgang når det gjelder studentpolitikk. Vi har fått valgt inn noen NKSere i Studentutvalget, og på Hovedallmøtene har politikken vår fått større oppslutning.

Når det gjelder valget til NSU(DG) der vi tapte overfor Sos. Fronten oppsummerer vi at vi merkerte oss altfor svakt politisk. Men vi stilte en tverrpolitisk opposisjon mot Sos. Front-ledelsen og derfor spilte NKS en underordna rolle i det opplegget.

Vi arbeider alltid utfra en prioritering av politiske oppgaver, og i høste har vi konsentrert kreftene våre på IK-arbeid. En prioritering av oppgaver må bety at enkelte politiske områder ikke blir skjøttet like bra. Vi har begrensede ressurser.

At vi ikke har klart å drive noe streike-støttearbeid eller fagkritikk, har ingenting med høyre å gjøre. Så vidt vi vet er det ingen som har politiske motsigelser på de områdene.

I sosialismediskusjonen har store deler av NKS i Tromsø stått på programkomiteens forslag angående partiets stilling under sosialismen. Men vi er uenige i at vi står på høyrelinje i partidebatten. Vi mener at vår linje uttrykker marxismen-leninismen Maos tenkning på en konkret måte. Vi mener den andre linja i debatten har forlatt viktige prinsipper i Maos lære: om å stole på massene, om den rette linja for å løse motsigelser i folket, kritikk-

sjølkritikk og enhet-kritikk-enhet.

Når det gjelder kampen mot sosialimperialismen, så arrangerte Studentersamfunnet i Tromsø i høst et møte om forsvarspolitik. Vi har også danna en fraksjon som skal jobbe spesielt med forsvarspolitik. Vi kommer også til å jobbe med den forestående Afghanistan-uka.

Det har aldri vært solgt så mye KK på studentbyene som nå, og vi har hatt flere Oktober-stands på institutta.

Utfra det vi har uttreta i høst er det fristende å spørre:

- er det høyre å lage løpeseddel som analyserer bakgrunnen for statsbudsjettet.
- er det høyre å ta kamp med Sos. Fronten på diverse politiske saker, som aksjoner omkring statsbudsjettet, hovedfagsreglement og fagdidaktikk osv.
- er det høyre å drive krisesenterarbeid og ta opp kampen mot den ideologiske undertrykkinga av kvinna.

- er det høyre å studere klassikerne og diskutere sosialisme i Norge og innkalle hele forbundet til møte på spørsmålet.

- er det høyre å arbeide aktivt for en kommunistisk politikk i målspørsmål.

- er det høyre å selge KK hver onsdag og ha Oktober-stand.

Det er klart vi kunne ha ytt mer på enkelte områder, men at vi ikke har gjort det skyldes ikke at vi er så høyre at vi mener det ikke er noen poeng i å jobbe for kommunismen. Tvertom, vi holder stø kurs framover.

Tromsø

PU-medlem

ALVORLIG SVIKT I KONTINGENT ARBEDET

For høsten 1980 har vi fått inn omtrent halvparten av kontingentbeløpet vi har budsjettet med. Vi er av den bestemte oppfatning at vi ikke har stilt målsettingene for høyt eller kalkulert med for lav trekkprosent fra laga og distrikta. Årsakene ligger andre steder, men før jeg går inn på disse vil jeg si noe om økonomisk arbeid generelt.

Det økonomiske arbeidet er grunnlaget for all virksomhet vi driver. Det skulle være uødvendig å male ut om hvilke konsekvenser det vil få for NKS om vi sto med tom kasse. Alle vet hvor langt en kommer uten et rødt øre i pungen. (Slik er heldigvis ikke situasjonen for NKS - ennå).

I et tidligere nr. av 4. mai trykte vi en oversikt over hva kontingenten går til. Av den framgår det at NKS' virksomhet idag ligger på et minimumsnivå. Hva skulle vi eventuelt skjære

ned på? La være å avholde sentralstyremøter? Ikke avholde konferanser? Slutte å utgi propaganda? Ingen av postene på NKS' budsjett er mulig å ta bort/skjære ned på uten at det vil resultere i tilbakegang for NKS. Konsekvensen av

mindre propaganda, færre konferanser osv. må nødvendigvis bli et tilbakeskritt. Et annet spørsmål er om vi skal si oss fornøyd med å holde virksomheten på et minimumsnivå eller om vi skal ha som målsetting å ekspandere.

Jeg tror forøvrig ikke at årsaken til svikten i kontingentinngangen i hovedsak skyldes uenighet i hvordan kontingenten brukes, heller ikke skyldes det uenighet i NKS' politikk. Grunlaget for det høyst elendige kontingentarbeidet i forbundet er en gjennomgående liberalisme og borgerlige linjer i alt organisasjonsarbeid. En tendens som gjør seg gjeldende i hele organisasjonen fra topp til bunn. Sentralen må ta mye av ansvaret for at situasjonen er som den er ved inngangen til 1981, fordi vi ikke har tatt tiltak for å rette opp feila i det økonomiske arbeidet i løpet av høst semesteret. Vi burde på et tidligere tidspunkt grepet inn med korrigerings tiltak når vi så den negative tendensen. Men kritikken må rettes til alle ledd i organisasjonen, til distriktsstyrene og lagsstyrene, ikke bare til den sentrale ledelsen.

Både på lagsnivå og distriktsnivå er det store forskjeller i kontingentarbeidet. I lag hvor det har vært tatt alvorlig på å få inn kontingenten, har det stort sett lyktes å få kontingent fra alle medlemmene og å få inn et relativt bra gjennomsnittsbetrag. Men det er en kjensgjerning at NKS har en del ikke-betalende medlemmer. At dette er mulig skyldes at lagsstyret ikke står på for å få inn kontingenten, og at høyere organ ikke har grepet inn mot slike tilstander.

Når kontingenten først er samlet inn, hender det også at laget/DS sitter på kontingenten unødvendig lenge. Jeg vet positivt om noen steder hvor kontingenten for høstsemesteret ligger hos lags- og distriktsledelsen. Det er ikke nok å si at slikt skyldes glemsomhet, vanlig sommel osv. Det er politiske linjer som ligger til grunn for at kontingenten "glemmes". Vi har alle en oppfatning av hva som er viktigst av det politiske arbeidet vårt og hva vi priori-

terer lavest. For store deler av NKS (50% hvis vi skal bruke kontingentinngangen som målestokk) prioriterer økonomisk arbeid særdeles lavt.

Jeg mener konklusjonen er klar: NKS lider av et alvorlig høyre(borgerlig)avvik i økonomiarbeidet. Også borgerlige organisasjoner vet at økonomien er et viktig grunnlag for organisasjonens virksomhet. Forskjellen på oss og borgerlige organisasjoner er at vi baserer økonomien vår helt og holdent på medlemskontingenten og ikke på subsidier fra borgerskapet og dets stat. Svikter innbetalinga av kontingenten, må NKS til slutt pakke sammen.

Hvordan har NKS klart å overleve i en situasjon hvor inntektssida på et stramt budsjett viser seg å være halvert? Vi har redda situasjonen ved hjelp av et fond som er samla inn i NKS' velstandsdager. Men oppspart kapital varer ikke evig og slike løsninger er høyst midlertidige. Det holder ikke til å redde lignende tilstander neste semester. Det eneste som kan ordne opp i NKS' økonomi er et jevnt og skikkelig økonomiarbeid, med like stor vekt på inntetssida som utgiftssida.

Det finnes politisk grunnlag for å utvide og bygge opp NKS. Vi har mulighet for organisere nye lag en del steder, og hvis det ikke skal bli bare med muligheten må disse stedene oppsøkes og lagene hjelpes igang. Reisevirksomhet koster penger. Jeg kunne fortsette med flere eksempler, men jeg tror dette ene pluss det som er sagt innledningsvis skulle gi en viss klargjøring av hvilken grunnpilar økonomien er.

Sentralen vil ved semesterstart ta en grundig diskusjon om økonomien, både gå gjennom egne feil og korrigerings tiltak, og sette iverk tiltak for å rette opp feilene i hele organisasjonen. Dette innlegget er ment å være de første alarmsignalene om ståa og ingen fullstendig analyse eller rapport.

Mari M.

HJEM FRA ØRKENVANDRING

Er ringen sluttet?

Er Breiflabben igjen blitt den venstresokterist vi kjente han som i hans unge år?

Her skal han i alle fall ta sjølkritikk på sin agitasjon for NKS sin løsrivelse fra partiet.

SJØLKRIKTIKK

Den pågående kampen mot høyreavviket i AKP har satt mine tidligere standpunkter inn i en større sammenheng, og på den måten gjort det reelle innholdet i dem klart.

Argumentasjonen for NKS sin løsrivelse fra partiet var i realiteten et eneste stort angrep på den demokratiske sentralismen og på prinsippet om kommunistpartiets ledende rolle. Den individuelle friheten til å mene og si alt mulig tull blei satt som fremste mål. Hva som var nødvendig for at vi skulle kunne utføre vår store misjon, blei suverent oversett.

Dette blei forsøkt tilslørt med to grunnløse postulatene:

- Mennesker tar spontant riktige standpunkt.
- Politikk er bare fair play (hvis jeg er ok, så er de ok).

Klassekampen forsvant i abstraksjonsprosessen.

Det neste jeg vil kritisere meg sjøl for, er den ansvarsløsheten jeg viste i omgangen med marxismen. Hvem er jeg, en liten studentfis fra Norge, som i en håndvending kan vende opp ned på sentrale deler av arbeiderklassens revolusjonære teori, utforma av kjemper som Lenin og Mao.

Jeg vil ikke beklage formen på agitasjonen. Vi er tross alt ikke en sykkubel av fiskefrøknere. Bannskap og ørefiker hører med der det er engasjement. Det er sunt.

Moralen må bli:

- Bli flinkere til å studere marxismen-leninismen Mao-Zedongs tenkning.
- Ta selvstendige standpunkter, men legg vekt på

hva ledelsen sier.

-Se ansvaret som ligger i det å ta et standpunkt.

Breiflabbfrosken.

Breiflabbens sjølkritikk er viktig i en situasjon der ML-bevegelsen i Norge og internasjonalt står i fare for å degenerere til et litt firkanta haleheng til den venstresosialistiske bevegelsen. Det er klart for alle som vil se at høyrefaren er helt reell, og ikke en konstruksjon fra Steigan og Co. for å kunne holde seg ved makta. I praksis arter avviket seg i en mangel på disiplin og oppofrelse, koblet sammen med en fornektelse av partiets ledende rolle.

I teorien akkompagneres dette med en fornektelse av klassekampen og en faneflukt fra hele marxismen over i en altomfattende skeptisisme.

Høyreavviket har sin klare parallell til perioden med likvidasjonsisme i det Russiske Sosialdemokratiske partiet fra 1907 til 1913 (les bd 5, Lenin) hvor det revolusjonære oppsvinget etter 1905 ble etterfulgt av en periode med politisk reaksjon. Denne høyrevinden slo også inn i partiet, og truet med å ødelegge det innenfra. Bare en hard kamp mot likvidasjonsismen reddet partiet gjennom krisa og gjorde det i stand til å løse oppgavene som blei pålagt det i forbindelse med det nye politiske oppsvinget ved starten av 1. verdenskrig.

Noen er redde for at nå skal den store terror rase i ML-bevegelsen igjen. Disse spøkelsene er produkt av deres egen fantasi. Jeg vil råde dere til å fantasere mindre, og tenke mer på alle de store tinga vi skal ha gjort.

Larsen.

(Til orientering: Breiflabbfrosken og Larsen er samme person. Red.)

HVOR ER HARMEN MOT OKKUPANTEN

Avisa til NKP "Friheten" kjører nå igang en artikkelserie om Afghanistan. Den er ved siden av å være et journalistisk makverk, en reaksjonær hyllest til okkupasjon og quslingstyre.

Det er besynderlig at "NKP" ser seg istand til å innlede en slags offensiv til støtte for Karmals okkupasjonsregime, sjøl om det de presenterer er slette saker. Det tyder på at de nå vil prøve å utnytte den relative taushet i andre massemedia om Afghanistan, til å innbille opinionen at alt er såre vel i landet. Det er en trøst å vite at avisa deres er lite lest og lite trodd. Men man skal være oppmerksom på at "NKP"s offensiv kan bety at folk er iferd med å glemme hva som virkelig skjedde for et år siden, og hva som er det Afghanske folks daglige skjebne

Det er ikke noen grunn til å moralisere over at det ikke finnes noen aktiv Afghanistan-front på lik linje med Vietnam-aktivismen tidlig på 70-tallet. Afghanistan er ikke Vietnam. Afghanistans okkupant er ikke USA, men Sovjet. Og geriljaen har ikke noen sosialistisk plattform eller perspektiv på frigjøringskampen, slik FNL hadde, men har en vid politisk spennvidde med et felles mål: Sovjet ut. Hva som

skal skje etterpå er ikke på noen måte klart. Dette er to forhold som påvirker den potensielle aktive kjerna i solidaritetsarbeidet i passiviserende retning.

USA var den norske venstresidas erklærte og definitive hovedfiende til langt ut på 70-tallet. Det var aldri noen uenighet om det. At Sovjet de siste åra har vist seg å være en vaskeekte imperialist har ikke på samme måte skapt en anti-imperialistisk front. Opinionen er imot Sovjets politikk, men den aktive kjerna mangler. Og deler av det som oppfattes som venstresida i Norge er aktive til å spre teorier om Sovjets utenrikspolitikk som defensiv.

Dette er det eine problemet, noe jeg skal komme tilbake til. Det andre gjelder den krafta som bekjemper okkupanten, geriljaen.

I Vietnam var det uproblematisk for venstresida, det var imperialismen mot sosialismen. I Afghanistan er det noe forskjellig. Deler av den såkalte venstresida, ja folk i arbeiderpartiet og enkelte forståegpære diskuterer Sovjets okkupasjon "realpolitisk". Man forstår, analyserer og bruker lite kjeft på Sovjet. Det er ikke plass til den samme moralske indignasjonen overfor Sovjets framferd i Afghanistan som ble USA til del i Vietnam. Afghanistan har ikke røkket ved deres oppfatning av Sovjet som defensiv.

Og, i Afghanistan er geriljaen ikke sosialistisk men prega av islam. Dette får lyd i "venstrebasunene", det må være nærmest kjærkomment for en del. Islam og religion er enkelt og greit reaksjonært, feudalt osv.

Dette er de to sakene jeg vil ha sagt noe om.

SOVJETS OKKUPASJON -

DEFENSIV ELLER OFFENSIV ?

I bunn og grunn er det bortimot absurd å diskutere om det er å oppfatte som defensiv

og forsiktig utenrikspolitikk å okkupere et -10-
fredlig naboland, eller om det må sees på
som ekspansjonistisk og aggressivt.

Det fins eksempler, fra Sovjets side,
på at de har angrepet naboland og okkupert
landområder som kan karakteriseres
som defensivt. Jeg tenker på krigen mot
Finland i 1939. Da var de internasjonale
forholdene helt spesielle. Sovjet visste at
krigen kom, og at deres naboland var et
angrepsmål for Hitler-Tyskland. Okkupasjonen
av finske landområder må forstås i denne
sammenhengen, man ønsket et best mulig
utgangspunkt for å møte krigen som måtte
komme. Det fins mange betenkelige sider ved
Sovjets krig mot Finland i 1939, men jeg
tror eksemplet holder som en illustrasjon av
hva en defensiv krig eller okkupasjon faktisk
kan være.

Eksemplet Afghanistan er et eksempel på
det stikk motsatte. De som holder fast ved at
Sovjet fører en defensiv utenrikspolitikk tross
Afghanistan, framstiller forholdene
internasjonalt som om 1980 er lik 1939.

Dette holder ikke. For det første benekter
de forandringene i Sovjets samfunnsystem fra
sosialisme til kapitalisme og imperialisme.
For det andre konstruerer de et internasjonalt
senario hvor Sovjet står pressa opp mot
veggen av aggressive naboer. Det var en
gjennnganger i SV-pressa like etter okkupasjonen
av Afghanistan at den kom fordi Sovjet følte
seg innringa og pressa.

Jeg skal ikke gå inn på forandringene i
Sovjets samfunnsystem. Men både en generell
gjennomgang av Sovjets utenrikspolitiske
kurs etter 1960, og en konkret analyse av
forholda i Afghanistan før okkupasjonen setter
pratet om den defensive okkupanten i sitt
rette lys

Fra ca. 1960 starta Sovjet opp et
gigantisk militariseringsprogram. Dette
var i tråd med de ambisjoner man stilte seg
i Kreml om å seile opp ved siden av og
gå forbi USA i militær makt. Slik har det

også blitt. I 70-åra har Sovjet erobra stadig nye
posisjoner. Landet har blitt støttespiller og
garantist for en rekke reaksjonære regimer, og
disse landas gjøren og laden. De holder sin hånd
over Vietnams okkupasjon og utryddelse av det
kampucheanske folket. De støtter og hjelper juntaen
i Etiopia i den krigen de fører mot Eritrea.

De okkuperer sjøl Tsjekkoslovakia på 13. året,
og de står oppmarsjert på grensa til Polen.
Og ikke minst, de driver et systematisk folke-
mord i Afghanistan.

Man skal være utrolig hardhuda, og ideologisk
infisert for å kunne i fullt alvor hevde at dette
er eksempler på defensiv utenrikspolitikk og
fredspolitikk.

Eksemplene viser at Sovjet, som sin rival
USA i 50- og 60-åra, stadig oftere bruker
militær makt for å organisere verden slik den ,
best passer deres interesser og ambisjoner.

I disse dager står hundretusenvis soldater
klar til å gå inn i Polen, hele verden vet det,
Sovjet forsøker ikke legge skjul på at de er
rede. De oppfører seg som om det var deres
soleklare rett når som helst å avgjøre Polens
skjebne. Samtidig søker de av alle krefter å
valse ned den Afghanske geriljaen, og ødelegge
leveforholdene for folket. Sovjet er imperialist, alt de foretar seg
internasjonalt bekrefter det.

Det besynderlige er at de ikke på samme
måte blir møtt av rasende aktivistisk opinion
internasjonalt. En årsak ligger trolig i at det
bl.a. i Vest fins en relativt sterk "venstrebeveg-
else" som bruker mye krefter på å unnskyld
Sovjet, og mane til kamp mot den virkelige faren:
USA.

En annen årsak har en historisk opprinnelse,
noe denne "venstrebevegelsen" veit å utnytte.
Nemlig at USA til et godt stykke ut på 70-tallet
var den viktigst: fienden verdens folk. Jeg tror
bevegelse, iallefall mange medlemmer og sympati-
sører lider av et "USA-kompleks". Problemet
med å riste av seg fakta i fortida som ikke gjelder
lenger, og kaste kreftene inn mot et land som
var historias første sosialistiske stat og som

så seint som i 1970 tilsynelatende stod på -11- samme side som oss og Vietnam mot USA.

Framtida krever av oss at vi forandrer på denne situasjonen, og tar opp hansken fra Vietnam-aktivismens tid - men denne gangen mot Sovjet.

NASJONAL FRIGJØRING I TREDJE VERDEN ER PROGRESSIV.

Nå foregår en viktig geriljakrig i Afghanistan som har betydning for krig og fred i hele verden.

Nederlag for Sovjet betyr svekka strategisk fordel og posisjon i det overmåte viktige Gulf-området. Et slikt nederlag ville kunne utsette krigen, og det ville være et viktig bidrag til avspenning internasjonalt. Ingen er vel uenig i at da USA tapte i Vietnam og måtte vende snuta hjem bidro det til avspenning i verden, i det minste i en kort periode.

Det ser ut til at enkelte mener at det beste er at Sovjet knuser geriljaen og folket i Afghanistan, og oppretter sin form for "ro" og "stabilitet" i området, da vil spenningen internasjonalt dempes ned. Tvert om vil dette være en farlig situasjon, fordi det vil legge grunnlaget for nye framstøt fra Sovjet, som kanskje i neste omgang kan sette hele Gulf-området i brann og i verste fall føre til verdenskrig.

Seier for geriljaen er derfor et

viktig bidrag til freden i verden. Dette er en viktig grunn til å støtte geriljaen aktivt. Men helt grunnleggende er det at kommunistiske partier og bevegelser og stater som prinsipp støtter nasjonale bevegelser i den tredje verden. Disse bevegelsene har alltid retta seg mot store koloniale og imperialistiske undertrykkere.

Seier for de nasjonale bevegelsene betyr nederlag for imperialismen.

Det kan aldri falle den kommunistiske bevegelsen inn å sette betingelser for støtte til nasjonale bevegelser som virkelig sloss mot imperialismen. Dette er også vårt standpunkt i forhold til den nasjonale kampen geriljaen i Afghanistan fører. Vi sier ikke at støtte bare er aktuelt dersom de fornekte Islam og proklamerer seg som marxist-leninister. Det ville være hårreisende.

Enkelte på "venstresida" i Norge har funnet et halmstrå å klamre seg til når det avkreves svar for umnfallenhet i støtte til geriljaen i Afghanistan. Og det er religionen, Islam, stokka sammen med påstander om at geriljaen er reaksjonær og føydal.

Det første standpunktet er sjåvinistisk og reaksjonært, det siste er tull. Islam er religionen til store deler av det afghanske folket, det må vi bare akseptere. Dersom i tillegg denne religionene virker samlende på nasjonen og styrker motstandsviljen, fungerer den faktisk progressivt. Påstanden om at geriljaen er føydal, er som sagt bare tull. De ulike geriljagruppene har nasjonal frigjøring som mål. De skss ikke for å lage et framtidig samfunn av den "gamle orden", eller noe proletarisk stat. Forløpet av frigjøringskampen vil bestemme den framtidige samfunnstypen. Slik det nå ser ut, dersom vi ser på styrkeforholdet innafor geriljaen, ligger de gamle føydale kreftene, godseiere og presteskap dårlig an. Men uansett, konklusjonen er gitt: Skal vi sjøl beholde retten til å kalle oss progressive, må den afghanske geriljaen få erfare at de har mange venner i Norge.

J. H.

MED HØYRE FOR FRED ?

MILITÆRPOLITIKK OG KOMMUNISTISKE PRINSIPPER

Hvor er de kommunistiske prinsippene når vi diskuterer militærpolitikk. Jeg mener det er viktig å ha greie på SS 20, 21, 22, 23, Mig osv. Hvem de forskjellige rakettene er retta mot for å underbygge våre påstander om Sovjets intensjoner. Dette har tidligere vært en mangel ved vår politikk, at vi manglet detaljkunnskap om rene militærtekniske forhold. Men tidligere forsvarte vi parola om "ikke et øre til det borgerlige forsvaret" og "Norge ut av NATO". For meg ser det ut som vi går fra en grøft til en annen, og idag står vi i den grøfta som ensidig diskuterer våpenstrategi og hvordan knuse Sovjet.

TRE VERDENER TEORIEN

Jeg vil ta utgangspunkt i tre verdener teorien til Mao, og kort vurdere hvordan denne kan brukes som verktøy til å analysere dagens situasjon. Mao oppdeler verden i 3., 2. og 1. De to supermaktene USA og Sovjet er verdens folks fiende nr. en. Militært sett er Sovjet på frammarsj, økonomisk har USA overtaket. Det som karakteriserer en imperialistmakt på frammarsj er nettopp opprustning for å kunne tilrane seg landområder som tilhører hovedfiende nr. 2 USA. Karakteristikken er altså at ei imperialistisk supermakt ønsker nyoppdeling av verden. Jfr. Tyskland før 2. verdenskrig.

Land i 2. verden er i hovedsak land i Europa. Disse er kapitalistiske, imperialistiske stater, men som i styrke ikke alene vil være en trussel mot verdens folk. Land i 2. verden er også utbytta av land i 1. verden. Dette ser vi tydelig for Norges vedkommende i olje-sektoren hvor den amerikanske profitten idag utgjør en

fjerdedel av samlet profitt. Land i 2. verden er omtrent som intellektuelle, de kan være supermaktens støttespillere i kampen mot land i den 3. verden, eller de kan i visse situasjoner alliere seg med land i 3. verden mot supermaktene. Landa i den tredje verden er i hovedsak landa i Latin-Amerika, Afrika og Asia, de såkalte U-landa.

Hovedmotsigelsen mellom verdens nasjoner idag, ifølge Mao, er mellom land i 3. og land i 1. verden. Lenins imperialismeteorii bygger på hovedmotsigelsen gikk mellom kapitalistland og sosialistiske land. Disse to verdensanskuelsene er forskjellige, dette fordi de historiske vilkåre er forskjellige.

Vår verdensanskuelse bygger idag på fakta om verdens lands fiende nr. 1 og nr. 2. Mitt første spørsmålsteget til partiets militærstrategi: Bygger denne på det faktum at vi i visse situasjoner har felles interesser med andre land i Europa, og har vår forsvarspolitik som utgangspunkt at hovedmotsigelsen i verden idag går mellom land i den 3. og den 1. verden?

STØTTE TIL INTERNASJONALE FRIGJØRINGSBEVEGELSER

En direkte konsekvens av tre verdener teorien er at vår plikt som kommunister er å alliere oss med de kreftene i verden som kjemper mot supermaktene. Kun på en slik måte kan vi arbeide for bevare freden. I Dimitrovs og Lenins

tid var det dessuten populært å snakke om den proletære internasjonalismen. Dimitrov gikk så langt i sin 1. mai tale 1936 at han hevdet: "Men den tyske fascismens og den japanske militærklikkens økende aggressivitet er først og fremst et resultat av at det internasjonale proletariatet ikke lykkes i å opptrø enhetlig, væpnet med hele sin gigantiske makt og at det ikke fylket rundt seg hele det arbeidende folket og alle fredsvenner i en mektig front mot krigen." Jeg trekker spesielt ut dette sitatet, fordi jeg ikke hører så mye om den proletære internasjonalismen i partiets uttalelser. Arbeiderklassen er interessert i fred. Til dette sier Dimitrov videre: "En framgangsrik kamp for å bevare freden krever absolutt at proletariatets og de brede folkemassernes felles aktivitet er rettet mot de konkrete opphavsmennene til krigen og mot de kreftene i hvert land som hjelper dem, direkte og indirekte."

DE KONKRETE

OPPHAVMENNENE TIL KRIGEN

Hvem er de konkrete opphavsmennene til krigen? I Afghanistan er dette Sovjet. I Eritrea er dette Etiopia, lakeier for Sovjet. I Niquaragua var dette USA, likedan i Guetemala og El Salvador. For meg er opphavsmennene til krigen USA og Sovjet. Sovjet er interessert i en omfordeling av verdens land, USA er interessert i å beholde sine domener. Etter USAs tilbake-trekning fra Vietnam har landet ligget lavere i terrenget, og kan karakteriseres som en supermakt i tilbakegang. Jeg mener imidlertid at noe nytt er iferd med å skje. Parola inntil dette presidentvalget har vært: "Ikke et nytt Vietnam" Dette har vært folkets krav. Nå har folket (i allefall de som har stemt) stemt for en president som har som punkt en på dagsorden å gjøre USA til en ny gigantomakt. Kampen mot menneskerettighetene er et viktig middel til å oppnå dette. Jeg mener vi skal ha et våkent blikk mot USA, denne kan på ny bli hovedfiende nr. en.

Hvem er det så i vårt eget land som direkte og indirekte støtter land som truer freden? SV

og venstresida i AP lener seg mot sosialimperialismen, Høyre og høyresida i AP lener seg mot USA. Vår kamp er idag en kamp mot venstresida, hvor våre paroler blir likelydende med Høyres. Høyres fordi disse er antikommunister. Jeg mener vi altfor liten grad har diskutert problemet med å ha en felles plattform med kapitalistene, og derfor har vi også hatt lettere for å miste perspektivet i kampen mot krigshisserne. Vår plikt er i like stor grad til enhver tid å avsløre at allianser med kapitalismen kun er en midlertidig allianse for å bevare freden.

ALLIANSE FOR FRED

Det er svært lett å miste perspektivet dersom analysen forsvinner, da vil vi heller ikke være i stand til å analysere forandringer i verdenssituasjonen, men analysere etter navn - ikke etter styrke. I altfor liten grad blir det snakka om folkets ønske om fred, og for lite om folkets mulighet til, gjennom aksjoner - nasjonalt som internasjonalt f.eks. ved havneboikotter, til å bevare freden.

Den sivile sikkerheten, som f.eks. tilfluktsrom og gassmasker, mener jeg det er like viktig å kjempe for. Hva skal vi ellers med all kunnskap om atomraketter og atombomber dersom 3/4 av Norges befolkning dør fordi det ikke finnes sivilt beredskap?

Det er OK at vi diskuterer med NATO generaler, men disse kan aldri bli vår allierte nr. 1. De er verdens folks hovedfiende nr. 2.

Til slutt: Jeg mener det er spesielt viktig for oss studenter å ha en klar analyse av verdenssituasjonen basert på marxismen-leninismen. Uten denne blir vi som land i 2. verden - noen ganger progge, andre ganger mister vi gangsynet.

(Litt.: Dimitrov)

Olga,

Blindernstudent

Forhåndslagring og partisjåvinisme

I framlegg til partiberetning heiter det i ein kritikk av "venstre" i frontpolitikken:..."Vi unnlot å jobbe i front i mange spørsmål, vi jobba i ytterst snevre fronter, og vi krenka demokratiet i en del frontorganisasjoner ved å insistere på at de skulle følge vår politikk uten å ha diskutert den grundig."

Denne kritikken av "venstrepolitikk" frå 5 år attende er høgst treffande når ein følger partiets stilling i høve forhåndslagring anno 1980. Kven er det idag som står på sidelinja og skrik om "pasifisme", "mangel på demokrati" og krev at "våre paroler skal og med før vi kan delta".

Det er ingen tvil om at sjølve innhaldet i kritikken er rett. Spørsmålet er berre kve det idag er viktigast å polemisere mot og kva ein vil oppnå. Partisjåvinisme må ein idag kalle ein politikk som ser det som viktigare å oppnå tilslutning til partiets militærstrategi enn å hindre den amerikanske forhåndslagringa. Det er denne kampen som pågår idag, og om ein skal oppnå noko konkret i denne saka er det naudsynt at alle parter legg partitaktikkeri og hjartesaker til side for å styrke den veldige

folkerørsla som reiser seg på denne konkrete saka.

Konkret vil dette seie at partiet må støtte aksjonen mot forhåndslagring og delta aktivt i han. Sett i høve til den veldige oppslutning denne har, og dei veldige perspektiv som no reiser seg i kampen om ein anna forsvarspolitik, er kritikken mot "nedrustningsparoler" og "mangel på demokrati" for småsaker å rekne. Dessutan er det opplagt at desse sakene kan ein berre gjer noko med ved å gå inn å delta.

H, Bergen

Partiet handla rett

Det er et par saker i innlegget til H, Bergen jeg ønsker å polemisere mot. For det første påstanden om at partiets linje i forhold til aksjonen mot forhåndslagring var uttrykk for partisjåvinisme og feil frontpolitikk.

For det andre påstanden om at det var viktigere å kjempe mot forhåndslagring innافر aksjonen på tross av de feilaktige linjene den sto på, enn å "skrike om pasifisme", "mangel på demokrati" og krav om at "våre paroler skal og med før vi kan delta".

Til punkt en: Det jeg kan være enig i er at partiet markerte seg vel seint i fronten mot

forhåndslagring var noe annet enn aksjonen mot forhåndslagring. AKP var en del av denne fronten, partiet markerte seg mot lagring gjennom løpeseddel, åpne møter, avisinnlegg osv.

Den aksjonen som kom istand etter initiativ fra enkeltpersoner viste seg i praksis å snevre inn fronten bl.a. fordi den ikke aksepterte at partier og organisasjoner som var mot forhandslagring hadde ulike synspunkter på drø norske forsvarspolitikken, NATO og USA/Sovjet.

Aksjonen var ikke et spillbilde av opinionen mot lagring. Den kobla motstand mot lagring sammen med krav om allmen nedrustning og

kamp mot NATO medlemskap. Når RV i Trondheim og partiet i Tromsø henvendte seg til aksjonen for å diskutere tilslutning, ble de krav RV/partiet stilte om at motstanden mot lagring ikke skulle kobles sammen med et bestemt syn på NATO medlemskap og nedrustning avvist. Dette var sekterisk og ikke minst udemokratisk.

Aksjonens leder ønska bevisst å bruke motstanden mot lagring til å fremme sine prinsipielle standpunkt til nedrustning, den norske forsvarspolitikken og NATO. Etter min oppfatning ville det vært høyreopportunistisk av partiet å godta et slikt grunnlag å samarbeide i aksjonen på. Slik "front"-politikk er jeg motstander av.

Til punkt to: Dette henger nøye sammen med det foregående. H. Bergøen skriver at "innholdet i kritikken er rett", dvs. av "pasifisme", "mangel på demokrati" osv. Men, "Spørsmålet er berre kva det idag er viktigast å polemisere mot, og kva ein vil oppnå". H. Bergen mener det er viktigere å hindre amerikansk lagring enn å oppnå tilslutning til AKPs forsvarsstrategi. Derfor: partitaktikkeri til side, tilslutning til aksjonen.

Det siste har jeg kommentert. Etter min mening er vår bevegelse mot lagring og for at flest mulig slutter opp om vår forsvarspolitiske linje.

Dersom vi hadde slutta oss til aksjonen, ville vi ha stått for ei linje mot lagring, men også mot vår egen forsvarspolitiske linje. Det

kunne vi ikke godta.

Hva er det idag viktigst å polemisere mot og hva vil vi oppnå? Kampen mot lagring er tapt, debatten vil fortsette. Vi var mot lagring og er fortsatt imot tiltak fra NATOs side som uthuler norsk sjølråderett, og svekker den norske forsvarsevna. Men jeg er helt imot ei linje som sier at kamp mot lagring er viktigere enn kamp mot pasifisme osv.

I den forsvarsdebatten som har rast i hele høst har det gått et vannskille mellom dem som har ønska et faktisk sterkt nasjonalt forsvar, som har sett at Sovjet truer norsk sikkerhet, og de som har propagandert for norsk nedrustning og at hevda at Sovjet bare utgjør en trussel så lenge vi er tilknytt NATO (B. Furre) og at USA er den farligste supermakta.

Dette er etter min oppfatning det som har vært, og er det viktigste å polemisere mot. Det vi må sette oss som mål er å i størst mulig grad påvirke opinionen i riktig retning, og stille konkrete krav til hvordan vi mener det norske forsvaret bør utvikles.

Det gjør vi ikke ved å gå inn i slike "front" som aksjonen mot forhåndslagring.

Brekke

LAGSMØTET OM MILITÆRPOLITIKK

Studiemateriell og problemstillinger til lagsdiskusjonen om militærpolitikk blir sendt ut til lagsstyrene og distriktstyrene i slutten av januar.

INTERESSEKAMP og NSU

Til tross for at interessekamp har førsteprioritet i NKS, har dette fått lite synlige konsekvenser for jobbinga i NSU. Dette til tross for at NSU er den største interesseorganisasjonen for studenter i høyere utdanning og organiserer omlag 40 000.

SITUASJONEN I DAG

NKS som organisasjon har lite eller ingen grep om NKS-arbeidet. Dette innebærer at hverken DS-ene eller laga diskuterer NSU og hvordan de ulike interesseorgana skal prioriteres i forhold til hverandre. Det fins ingen planer for valg, valgtaktikk i forhold til andre grupperinger eller disponering av folk i forhold til NKS sine planer. Det som skjer er svært ofte resultater av enkeltinitiativ og spontanisme.

I Trondheim har det vært drevet et bra NSU-arbeid. De har gått i spissen for å styrke grunnplansarbeidet og danne basisgrupper. Disse erfaringene bør resten av landet lære av.

BØR NSU PRIORITERES OPP

Jeg mener ja. I følge de **eksisterende planer** skulle NSU prioriteres over studenttinget. I praksis blir både studenttinget og studenter-samfunnet prioritert langt over NSU de fleste steder.

Dette vil jeg forklare med et uhyre lavt nivå i folks bevissthet når det gjelder betydningen av å jobbe i NSU.

Det eksisterer ulike forklaringer på dette:

-Folk har ikke hørt om NSU

-NSU har ikke noen skikkelig politikk

-Sos.Fronten har hegemoni i NSU.

Alle disse faktorene er viktige grunner til at vi bør trappe opp jobbinga vår.

Jeg mener det er tre viktige grunner til å oppprioritere NSU-arbeidet, også i praksis:

1. En organisasjon med 40 000 medlemmer er et viktig arbeidsområde for kommunister.
2. Sos.Fronten kan aldri gjøre NSU til en skikkelig interesseorganisasjon for studentene.
3. Som kommunister har vi et særlig ansvar for å slåss mot heltidsstudentens død og for arbeiderklassens adgang til kunnskap - sjøl om den er borgerlig.

Til dette trenger vi en sterk organisasjon.

Når folk i diskusjoner sier seg enig i dette, men saboterer det i praksis, betyr det at det kanskje eksisterer store politiske motsigelser på dette spørsmålet. Derfor må dette diskuteres på alle nivåer i organisasjonen.

NKS må føle et ansvar for å stille til valg på faga. Vårt program skal være å aktivisere vanlige studenter til å drive interessekamp. Vi stiller ikke listefyllkandidater, men folk som er villige til å gjøre en jobb på NKS sitt viktigste arbeidsområde.

Jeg tror ikke tida er inne til å overta NSU, men vi bør ha som målsetting å styrke representasjonen vår betraktlig i forhold til forrige landsting

Dette er forslag, og må sjølsagt diskuteres! Reaksjoner mottas med takk!

Britt.

HVA ER ET DIREKTIV

Sentralstyrets AU har ført en diskusjon med NKS i Volda om bruken av direktiv. Grunnlaget for diskusjonen er direktivet om at alle NK Sere skal abonnere på Klassekampen. NKS i Volda er enig med oss i at Klassekampen er viktig og at det bør være en målsetting at alle NK Sere abonnerer. Uenigheten går på om det er riktig å bruke direktiv i denne saka, - altså hvordan skal direktiv brukes. Volda har oppfordret AU til fortsette diskusjonen i 4.mai, noe vi er enig fordi bruken av direktiv og hvordan direktiv oppfattes er et såpass viktig spørsmål, at det må være enighet på dette i NKS. Vi trykker her siste brevet fra Volda og et svar fra et AU medlem.

OM DIREKTIV

Først, - vi er positivt overraska over svaret på vårt vedtak. Dernest, - vi er enig i at det har stor betydning at all abonnerer på KK. Men vi er fremdeles uenig i å gi direktiv om dette.

Vi mener at saken har forandrets eg en del, i og med at dere opplyser at laget kan gi dispensasjon. Det betyr t.d. at direktivet ikke vil "gjelde" hos oss, siden vi er uenig i direktivet, og siden det ikke blir sagt noe om kva som skal til for å gi dispensasjon. Og dette er jo en stor endring i forhold til det som stod i 4.mai, nemlig at alle skal abonnere, punktum.

Vi forstår no dere slik: Dette direktivet er ikke så viktig at det er eksklusjonsgrunn å bryte det. Men det skal reageres på brudd, antagelig med advarsel. Dere skriver ingenting om kva som skal til for å få dispensasjon. Men vi kan vanskelig tenke oss annet enn at dere er enig i at dårlig råd og at en bor sammen med en som abonnerer er god grunn, og at helt nye folk må få tid til å tenke over det, før de skal abonnere. De må jo være overbevist om det.

Er dere enig i dette, betyr det at dere er enig i måten vi vil praktisere dette. Vårt spørsmål er då: Kvifor i all verden bruker dere direktiv? Kva positivt venter dere å oppnå? Saken er jo at for det første oppfattes slike direktiv litt som masing. For det andre undergraver det et direktivs styrke, i og med at det vil være så lett å få dispensasjon. Dessuten vil det bli praktisert slik at de som vil ha dispensasjon av de grunnene som er nevnt ovenfor, vil automat-

isk få det, (dvs. uten skriftlig søknad og uten styrevedtak), fordi det opplagt. For det tredje syns vi det er byråkratisk, tungvint og pinlig når et nytt medlem t.d. straks etter innmelding må søke om fritak fra et direktiv. For det tredje, - og det er viktigst, så oppnår en ikke det som er avgjerande, nemlig at en person (el, et organ) får i ansvar å overbevise folk om å abonnere. Det gjør en derimot ved å la lagsstyret få direktiv om å jobbe for at alle medlemmene skal abonnere på KK.

På vegne av laget,
styremedlem i Volda

SVAR FRA AU MEDLEM

(Innlegget er ikke diskutert og vedtatt i AU)
Jeg vil forsøke å få fram det prinsipielle ved bruk av direktiv.

Når ledelsen sender ut direktiv i en sak, er hensikten at organisasjonen skal sette dette ut i livet. Men det er umulig for ethvert medlem til enhver tid å følge et direktiv. Det finnes også ulike slags direktiv som må behandles på forskjellige måter. Jeg skal vise dette ved hjelp av eksempler.

Planskrivet fra sentralen er et direktiv til alle lag og distriktsstyrer. Jeg tror ikke alle er klar over dette. Men ville det ha noen hensikt at sentralstyret eller AU vedtar en plan for NKS, hvis hvert lag og distrikt kan følge planen i den grad de finner det for godt, eller blåse i planen hvis de mener at den ikke passer for deres arbeid. Nei, da kunne sentralen spa-

re seg jobben med å utarbeide og vedta en plan. -18-

Men lagene og DSene kan ikke og skal heller ikke følge den sentrale planen slavisk. For noen lag kan det også være nødvendig og riktig å jobbe med helt andre saker enn de som er prioritert i den sentrale planen. Disse lagene må sjølsagt søke dispensasjon til sentralstyret evt. AU. Hvis vi er enig om dette, er vi også enig i at planskrivet er et direktiv. Det er vedtak fatta av NKS øverste ledelse og skal gjelde for hele organisasjonen.

En annen måte å bruke direktiv på er ved rask mobilisering. F.eks. hvis det skjer noe brått som revolusjonære bør reagere raskt mot oppnår en gjerne størst slagkraft ved å sende ut et direktiv. Det er likevel stor sannsynlighet for at en del medlemmer ikke kan følge et direktiv som sendes ut raskt, ofte av praktiske grunner som f.eks. at de ikke får barnevakt, er på jobb osv. Disse har kanskje heller ikke mulighet til å søke dispensasjon.

Men utvanner det bruken av direktiv? Jeg kan vanskelig forstå det. Hensikten er oppnådd likevel. Store deler av organisasjonen er blitt mobilisert, mange fler enn hvis direktiv ikke var blitt sendt ut. (Vi kan diskutere om det fungere slik idag, og hvis ikke er ihvert fall ikke årsaken for mye bruk av direktiv.)

Kort om den konkrete saka: Utsendelse av direktiv om å abonnere på Klassekampen. Det er enighet mellom Volda og oss om hva som kvalifiserer for fritak fra å abonnere: dårlig økonomi eller at en bor sammen med en som allerede abonnerer. Vi er også enig om at nye medlemmer må diskuteres med og overbevises, ikke få presentert en ordre om å tegne KK-abonnement. Så sier Volda: Hvis lagsstyrene kan gi dispensasjon på et slikt grunnlag, er det ikke noe påeng i å sende ut direktiv i denne saka, det bidrar bare til uthule direktivbruken og fungerer som unødig mas. De mener vi burde gitt direktiv til lagsstyrene om å jobbe med å få NKSerne til å abonnere på KK og ikke gi direktiv til den enkelte medlem.

Til det siste vil jeg si at det har ganske stor betydning om en følger Voldas forslag eller om en holder seg til AUs vedtak. Dersom direktivet ble sendt til lagsstyrene ville det ikke eksistert noe grunnlag for at NKSerne skal abonnere på KK eller ikke. Da er hverken økonomi eller samboers abonnement noe argument. Vurderingen overlates til den enkelte og lagsstyrets overtalelsesevne.

AU mener at KK har for stor betydning både for rørsla som helhet og den enkelte m-ler, til at spørsmålet om abonnement kan få en slik behandling. Vi vedtok derfor å sende ut direktiv til NKS medlemmene om å abonnere. På den måten unngår vi at det blir et individuelt spørsmål men en vurdering som gjøres av kollektivet. Vi tror også at lagsstyrene eventuelt laget er i stand til å bedømme hvem som skal fritas fra direktivet.

Dersom det fortsatt er uenighet om hvordan direktiv skal brukes/oppfattes både i Volda NKS og andre steder, vil jeg be dere om fortsette diskusjonen i 4.mai. Uenighet i et slikt spørsmål vil undergrave den demokratiske sentralismen hvis den får lov til å blomstre i skjul.

Mari

Der kommer posten med Klassekampen

KVINNE DEBATT

SVAR TIL EVA, TROMSØ

KVINNEBEVEGELSEN PRIMÆRT FOR UTKL- EKKING AV KVINNELIGE REVOLUSJONÆRE

KADRE ?

Eva fra Tromsø kritiserer (i novembernr. av 4. mai) kvinneavsnittet i NKS' handlingsprogram. Det er spesielt andre avsnitt hun er uenig i: "I et strategisk perspektiv er det viktig at det vert utdanna mange kvinnelige intellektuelle som vil nytte ferdighetene sine for arbeiderklassen og folket." og setningen: "Særlig støtter vi kvinnefronten som den den viktigste organiserte krafta mot kvinneundertrykking i Norge".

Jeg er veldig uenig med Eva, og spesielt er jeg uenig i argumentene hennes mot disse to avsnitta.

Asnitt 1 - ... om det strategiske perspektivet på kvinnekampen - er en del av et større avsnitt som også framhever at NKS vil kjempe mot holdninger (reaksjonær kvinneideologi og undervurdering av kvinnes intellektuelle ressurser, min anmerkning) som både er alvorlig hinder for likestilling mellom kjønnene og en sløsning med kvinnes intellektuelle ressurser.

Det vil si at likestilling mellom kjønnene og kvinnes rett til utdanning og deltaking i sam-

funnslivet på lik linje med menn, blir framheva som et viktig perspektiv på og målsetting med NKS' kvinnearbeid.

Eva må være temmelig blind på det ene øyet når hun i artikkelen sin påstår følgende:

"Viktigheten av styrke kvinnes utdanningsmuligheter reduseres altså til et strategisk spørsmål for revolusjonskampen". Handlingsprogrammet framhever jo nettopp retten til utdanning som en del av kampen for kvinnekjønnets likestilling.

Når handlingsprogrammet også sier at det i et strategisk perspektiv er viktig at det blir utdanna mange kvinner som vil bruke sine intellektuelle ressurser for arbeiderklassen og folket så er jeg fullt ut enig. Er det ikke nettopp av den grunn at vi driver kommunistisk arbeid blant studenter og intellektuelle. Er det ikke fordi vi mener arbeiderklassen trenger intellektuelle - menn og kvinner, ikke minst - og deres kunnskaper - både i kampen under kapitalismen og i bygginga av et sosialistisk Norge. Er det ikke fordi vi mener at et sosialistisk Norge vil bli et kvalitativt bedre samfunn også for de intellektuelle, og ikke minst for kvinnene (også de

Derfor om jeg er intellektuell og kvinne, har jeg objektive interesser av at min faglige kunnskap og dyktighet blir brukt til å tjene arbeiderklassens kamp. Det kan kanskje være på sin plass å minne om at arbeiderklassen - kvinner og menn - vil være den avgjørende krafta i kampen for sosialismen.

Jeg mener ikke at kvinnebevegelsen "primært er et fora for utklekking av kvinnelige, revolusjonære kadre". Men det står det heller ikke i NKS' handlingprogram, heller ikke "mellem linjene". Kvinnebevegelsen er et redskap kvinnene har i kampen for kvinnefrigjøring. NKS og det kommunistiske partiet er et annet redskap kvinnene kvinnene trenger for å oppnå frigjøring, og for oppnå et sosialistisk samfunn som danner grunnlaget for kvinnens frigjøring.

Derfor syns jeg det er dumt å skrive så foraktlig om "å bruke kvinnebevegelsen som utklekking av revolusjonære, kvinnelige kadre".

I kvinnebevegelsen finns det hundrevis av bevisste jenter; jenter som tør og vil slåss mot kvinneundertrykking. Er det ikke nettopp i kvinnenes interesse at det finns aktive og ledende kvinner i AKP og NKS. Allerede idag har vi et NKS og et parti hvor kvinnene ikke har den pllassen de fortjener, et parti som på mange måter både undertrykker og undervurderer kvinnelige medlemmer. Menn, også kommunister, er som kjent ikke upåvirket av samfunnets undervurder-

ing av kvinnene. Problemet idag er ikke for mange, men for få revolusjonære kvinnelige kadre. Dette får følger som feil i partiets kvinnepolitikk (undervurdering av den ideologiske kvinnekampen f.eks.)

Partiet og NKS bør "klekke ut" (rekruttere og skolere) flere kvinnelige kadre, ikke minst fra kvinnebevegelsen hvor vi finner mange av de mest bevisste og klarsynte jentene. Partiet trenger dem, og kvinnene i Norge trenger dem i partiet.

Etter denne "harde politikken" mot Eva, så skal jeg også innrømme at jeg mener kvinneavsnittet i handlingsprogrammet har alvorlige mangler. For det første blir det viktigste strategiske perspektivet på kvinnekampen, - sosialismen som en av forutsetningene for kvinnefrigjøring ikke nevnt. For det andre blir ikke den strategiske betydninga av kvinneforskning spesielt trukket fram, og at det er de kvinnelige intellektuelle som går i bresjen på dette området. Derfor kan jeg tildels være enig med Eva, når hun sier at programmet undervurderer den særegne kvinnekampen.

KVINNEFRONTEN SOM DEN ORGANISERTE

KRAFTA

Handlingsprogrammet "støtter alle kvinneorganisasjoner i kampen for kvinnefrigjøring", og det støtter "særlig Kvinnefronten som den viktigste organiserte krafta".

Eva mener dette er feil, først og fremst fordi "det bygger ikke på noen realistisk vurdering av Kvinnefronten idag". Kvinnefronten er riktignok ikke så sterk og utadrette som den engang var. Men hvilken kvinneorganisasjon er det? Brød og Roser og Norsk Kvinneforbund er langt mindre og svakere, Nyfeministene har så vidt jeg veit bare aktive små grupper i Bergen og Oslo. Kvinnefronten er langt den sterkeste organisasjonen - også idag, hvis en da ikke regner husmorlagene som en kvinneorganisasjon, i den forstand at den slåss for kvinnens frigjøring. Husmorlagene kan i hvert fall ikke ta fra Kvin-

nefronten plassen som den sterkeste organiserte krafta i kvinnekampen, til tross for at de driver mange private daghjem. Kvinnefronten var og er den kvinneorganisasjonen som jobber mest aktivt for daghjem, mot porno og prostitusjon. Sjøl ok KF i Tromsø ikke har vært spesielt i krisesenterarbeidet, så veit jeg positivt at KF både i Trondheim og flere andre steder har gått i spissen for å opprette krisetelefoner og arbeid mot kvinnemishandling.

KVINNEFRONTEN HAR KRAV PÅ VÅR

AKTIVE STØTTE

AKP har gjort mange feil i Kvinnefronten, opptrått udemokratisk, brukt organisasjonen som resolusjonskværn osv. Dette har skadet både KF og partiet. Jentene som er medlem i KF har sjøl gjort opprør mot partiets overgrep, og sjøl tatt "skjea i sin egen hånd". De uorganiserte jentene spesielt sloss for organisasjonen sin, mot skadelige linjer som partiet har pressa gjennom. Skal NKS og partiet "vende KF ryggen" i en slik situasjon og trekke tilbake støtteeerklæringene?

Er det ikke viktig at vi nettopp nå viser at vi støtter KF sjøl om den ikke er enig med partiet i ett og alt og danser etter partiets pipe. Jentene i KF fikk vedtatt en mye bedre plattform på landsmøtet, det var slett ikke ferdig utforma

"linjer" fra AKP som ble vedtatt, men en plattform som ble utforma på landsmøtet og i landsmøteforberedelsene rundt omkring i gruppene. I det nye landsstyret sitter det jenter med svært forskjellig forhold til AKP, både politisk og organisatorisk. Mitt inntrykk er at KF er iferd med å vise at de kan og vil stå på egne bein, og da syns jeg det er dumt hvis frustrede AKP jenter eller NKSere gir faen i KF - eller fra sidelinja - reiser spørsmålet om at KF bør legges ned. Jeg trur ikke vår støtte til KF legger lokk på debatten i KF, jentene i KF har begynt å få ganske mye respekt for seg sjøl, og lar seg ikke pelle på nesa av andre organisasjoners feilgrep.

KVINNEKAMPEN, KRIG OG SOVJET

Når partiet er uenig med jenter i KF som ønsker at KF ikke skal ta stilling mot imperialismen, Sovjet inkludert, er jeg enig med partiet. Det er også rett av kommunistene å argumentere imot den pasifistiske linja i kvinnebevegelsen, og for en anti-imperialistisk fredsbevegelse. Det er og viktig at KFere deltar og mener noe om kvinnelig verneplikt, som også historisk sett har vært et viktig kvinnespørsmål. Når dette er sagt, er det et taktisk spørsmål på hvilken måte en skal fremme anti-imperialismen 8. mars, og her mener jeg også at partiet til tider har vært litt firkanta og utaktisk. Det er og uttrykk for en undervurd-

ering av den særegne kvinnekampen når Klas-
sekampen bare spør den nye forkvinna i KF om
hva hun mener om krig og kvinnelig verneplikt.
Men det er ikke KF's feil at hun bare får slik e
spørsmål.

Er du Eva enig i at nettop idag er det viktig
å sloss for at KF opprettholder en klar anti-

imperialistisk profil og markerer seg mot rest-
en av kvinnebevegelsens pasifisme og manglen-
de Sovjet-motstand i internasjonale spørsmål?

Matilde

STUDER „HVA MÅ GJØRES”

Den leninistiske partimodellen har vore sentral
i sosialisme-diskusjonen. I Europa er dette eit
av dei viktigste stridsspørsmåla i den marxist-
leninistiske rørsla. Gansske mange meiner at
Lenins partiteori er "forelda", at den ikkje hø-
ver i eit borgarleg-demokratisk og høgt utvikla
industriland som f.eks. Norge.

Men det er få som kjem med direkte og
open polemikk mot Lenins syn. Årsakene til
dette er sikkert fleire. Eg trur det bl.a. har
noko med at Lenin sjøl imøtegjeikk dei fleste av
argumenta som i dag blir retta mot hans parti-
teori.

Dette vil ein sjå dersom ein tek seg tid
til å studere hans bok "Hva Må Gjøres". Denne
kom ut så tidleg som i 1902 og er eit grunnleg-
gande verk i marxismen-leninismen. Lesaren
vil sjå at dette ikkje er tilfeldig. Allereide i
det første kapitlet går Lenin til åtak mot borgar-
lege idear i den sosialistiske rørsla. Og desse
ideane har ein slående likskap med idear som
blir hevdamed stor styrke også i dag. Det Le-
nin polemiserer mot er høgreidear som kritise-
rer den "forelda og dogmatiske marxismen" for
å være autoritær og udeokratisk.

Lenins skyteskive er bl.a. Bernstein som
forkasta teorien om klassekampen fordi den var
"umulig å anvende på eit strengt demokratisk
samfunn som er styrt i samsvar med viljen til
fleirtalet". Og Lenin kritiserer folk som vil

gjere borgarlege-demokratiske idear som t.d.
"fridom tilkrittikk" viktigare enn behovet for å
bygge opp ein slagkraftig, militant og demokra-
tisk-centralistisk organisasjon. Heile boka er
såleis eit frontalangrep på borgarlege idear i
den sosialistiske rørsla og polemikken er sam-
tidig konstruktiv. Boka gjev oss dei grunnleggan-
de prinsippa for kommunistisk organisering.

Lenins argumentasjon mot motstanda-
rane av frotroppspartiet er svært lærerik også
for vår organisasjon. Ikkjeminst er det viktig å
merke seg at Lenin legg avgjerande vekt på at

den revolusjonære bevisstheta ikkje veks spontan fram i arbeidarklassen. Arbeidarklassen åleine kan berre utvikle fagforeningsbevissthet, ikkje revolusjonær bevissthet. For at arbeidar-klassen skal bli revolusjonær må det fin-nast eit parti av revolusjonære som ikkje ber-re kjenner til arbeidarklassens konkrete ma-terielle situasjon og er villig til å kjempe for denne, men som også er væpna med teorien om den vitskapelege sosialismen, marxismen-leninismen. Lenins - og marxismens - oppfat-ning er at arbeidarklassen må bli "tilført" re-volusjonær bevissthet "utanfra", frå det kom-munistiske partiet.

På grunnlag av dette går Lenin til angrep på "økonomistane" som hevda at den økonomis-ke kampen i seg sjøl ville kunne utvikle arbei-darklassens revolusjonære bevissthet. Den øk-onomiske dagskampen om høgare løn eller betre studentøkonomi er det ei plikt for kom-munistane å ta del i og stille seg i spissen for. Men i eit revolusjonært perspektiv vil sli-ke kampar være verdilause dersom ikkje

Kommunistane alltid forsøker t.d. å utnytte dette til å avsløre statens klassekarakter, og kva klasseinteresser som styrer utviklinga av samfunnet osv. Kommunistane må ta ut-gangspunkt i dagskampen og gjennom kommu-nistisk agitasjon og propaganda ha som mål-setting å heve massene sitt bevissthetsnivå.

Eg meiner Lenin er svært aktuell for oss idag. Tenk berre på vårt arbeid i interessekampen eller i det faglege arbeidet. Er vi ikkje prega av slike idear som Lenin po-lemiserer mot? Eg meiner ja, sjøl om vi kan vise til framgangar. I alle høve meiner eg "Hva Må Gjøre" er eit verk som bør studerast av alle som er interessert i å styrke NKS som ein revolusjonær, kommunistisk organi-sasjon

Per Johansen.

HØGREAVVIKET OG FAGKRITIKK EI PRESISERING

I min artikkel i desembernr. om høgreavvi- ket i forbundet hadde eg også med eit avsnitt om fagkritikken. Eg hevda der at vi mangla ei kommunistisk linje for arbeidet med faget og at det er nødvendig med nytenkning på dette området i retning av å styrke den kommu-nistiske markeringa i det faglege og vitenska-pele arbeidet.

Nokon har oppfatta meg dit at eg skulle meine at det er uviktig for kom munistar å jobbe med faget. Det meiner eg sjølsagt ikkje

Problemet er ikkje om vi skal drive med fagleg arbeid, men korleis. Vi kommu-nistar må spørre: Kva slags "fagkritikk"?

Når eg påstår at SVs fagkritikklinje er ei re-

formistisk linje som berre dugertil å sikre SV-akademikarar bein på Universitetet - og følgelig er borgarleg ideologi ispedd raudefraser - så bygger denne påstanden på mangeårig erfaring med slik verksemd, stu-diar av SVs fagkritiske skrifter osv.

Eg meiner det i tida framover er sær-

lig viktig å sjå det faglege arbeidet i eit strategisk perspektiv. Det betyr ikkje berre at vi må utnytte det faglege arbeidet i vervinga, men også at vi blir meir målretta med kva slag fagleg og vitskapleg arbeid vi driv. F. eks. meiner eg det er ei viktig oppgåve for oss å oppmuntre NK Sarar og andre til å gjere konkrete undersøkingar av utviklinga av den norske kapitalismen framfor dataalderen. Eg meiner det er eit høgareavvik at valg av hovudoppgåve t.d. er heilt overlatt den enkeltes innfall. Og resultatet er jo at svært mange i NKS brukar 2-3 år på hovudoppgåver som handlar om temmelig perifere saker (bådei politisk og fagleg forstand). Eg er mot å skrive hovudoppgåver etter direktiv (!), men eg trur mange saknar ei politisk rettleiing i dt faglege arbeidet

Det klåraste uttrykket for høgri i det faglege arbeidet, er linja med å sjå på fagkritisk verksemd som eit "interessant tilbod" - dvs. at NKSarar skal pønske ut interessante seminartilbod utan å t.d. utnytte dette til å knytte folk nærme re NKS. Dei seminarer som vart arrangert i Oslo på vårparten 80 var perga av disse feila. Det førte til interessante diskusjonar på møta, men dette var også alt.

I haust har kommunistane på psykologi tatt lærdom av disse feila og prioritert å få det faglege arbeidet inn i organiserte former, interesserte organiserte studentar er blitt aktivisert osv. Dette legg grunnlag for ein offensiv både fagleg og politisk på dette instituttet.

Eg oppmodar folk som har erfaringar eller meiningar om korleis vi skal drive det faglege arbeidet til å skrive til 4. mai

Sentralstyremedlem.

INNHold:

Viktige høgrefeil trugar framgangen	s. 2
Tromsø taler mot PU vedtaket om høgareavvik	s. 5
Alvorlig svikt i kontingentarbeidet	s. 6
Hjem fra ørkenvandring	s. 8
Hvor er harmen mot okkupanten	s. 9
Med høyre for fred?	s. 12
Forhåndslagring og partisjåvinisme	s. 14
Partiet handla rett	s. 14
Interessekamp og NSU	s. 16
Hva er et direktiv	s. 17
Svar til Eva, Tromsø	s. 19
Studer "Hva må gjøres"	s. 22
Høgareavvik og fagkritikk, ei presisering	s. 23